

פנתרים וכלנתרים

למענם, לעורר את עניינם אך אל יתימר לייצג אותם!

קורא שאינו פנתר יכול לשאול כאן: איזו טובה יכולה לצמוח מן הפנתרים בכלל, מדוע להגן עליהם? מה אפשר לצפות מהם?

אשיב על כך בקצרה:

אני משוכנע שאכן יש בעייה עדתית בארץ — בעייה שבה מתערבבים קיפוח סוציאלי, דיעות קדומות גזעניות, מינהגים דמוגרפיים, מסורת רוחנית, ועוד ועוד.

אני מאמין שיש רק גורם אחד היכול לעזור לבני עדות-המזרח: בני עדות-המזרח עצמם.

שום ציבור אינו מקבל חרות ושוויון על צלחת. הוא חייב להילחם להשגתם. מלחמה זו יש לה ערך משלה.

אפשר לומר: המאבק לשוויון הי שוב יותר מן השוויון עצמו.

כי במאבק זה מודקפת הקומה, נרכש הביטחון העצמי הקולקטיבי, הופך הנדקא מהיום לשותף מלא בחברה הדמוקרטית של מחר.

אם הפנתרים יעלו על דרך המלך, אם ייאבקו למען המטרה שהציבו לעצמם, אם לא יפלו במלכודות המוטמנות להם ברגע זה — הם יכולים למלא תפקיד חשוב מאד לטובת עדותיהם ולטובת החברה הישראלית כולה.

יך לנהוג בהם? מה צריכה להיות תגובת המדינה למאמציהם? לדעתי יש תגובה פשוטה, תכליתית, חינוכית:

יפגשנו את שריהשיכון עם הפני תרים, ויודיע להם: אחד מהם יהיה אחראי לכל מערכת השיכון למשפחות מרובות-ילדים, אחרי הכשרה מתאימה.

יודיע שרהסעד: אחד הפנתרים מוזמן

אולם ברגע זה משתדלים כל הכלנתרים שהם, במיקרה, בני עדות-המזרח לנגוב את עור הית פנתרים ולהשתמש בו לכיסוי מי ערומיהם.

מאז קמה קבוצת הפנתרים, אני מוצף בכתבי-עת, עלונים, גלויידעת של קבוצות שונות ומשונות, המתיימרים לייצג באופן בלעדי את עניין עדות-המזרח.

בדקתי כמה מן העלונים האלה. מצאתי שמאחורי כולם עומדים עסקנים ספרדיים שיצאו מכלל שימוש, גרוטאות פוליטיות, כלנתרים משומשים.

כימעט כולם הם אנשים אמידים, ואף עשירים, החיים להם חיי מותרות באיזורי-יולות, הסועדים את ליבם במיסעות יקרות.

אלה מתיימרים עתה לייצג את העניין הצודק של המוני ארץ-ישראל השניה, התיים בתנאי-דוחק גוראים בשכונות-עוני, ה-

והם רוצים להתבלט גם בעצמם.

אני מומחה לשיטה זו, כי לפני כמה שנים בלבד ניסו אותם אנשי מצפן לעשות זאת לתנועה שאני חבר בה. אולם אותנו לא עשו באצבע, ותפסנו אותם בקלקלתם בעוד מועד. הכרחנו אותם לעזוב אותנו, ומאז הם שואיניו המושבעים ביותר למולנו הרב.

ראים הפנתרים כהחלט להצטרף לקבוצת מצפן, או להזמין את אנשי מצפן להצטרף אל חבורתם.

אנשי מצפן הם קבוצה חוקית, ואנחנו נילחם על זכותה להתבטא ולפעול. ואם הפנתרים רוצים בהם, בבקשה.

אולם הפנתרים חייבים לדעת כי דיוק מה רוצים מהם אנשי "מצי פן", ולאילו מטרה הם רוצים לי נצלם.

האידיאולוגיה של מצפן והאידיאולוגיה של הפידאיון (כל הפידאיון) זהה בנקודה אחת: שבני עדות-המזרח הם הגורם אשר יהרוס את המדינה הציונית. הציונות, שהיא בת-ברית האימפריאליזם-קולוניאליזם-קפיטליזם, מדכאה את בני עדות-המזרח. לכן — בבוא היום, יקומו המוני בני עדות-המזרח, יהרסו את השלטון הציוני, יתנו יד להמוני האומה הערבית, ויקימו על הריסות ישראל מדינה פלסטינית-סור-ציאליסטית.

למצע זה אין, כמובן, כל סיכוי להתגשם במציאות. הוא חלום באספמיה. אבל הוא מסוכן מאד.

כי הוא נוטע בלב ערבים תמימים את התקווה שמדינת ישראל תתפורר ותתפרק בקרוב, ושעל כן אין צורך לעשות עימה שלום.

בכל רחבי העולם מפיצים אנשי מצפן כיום את הגירסה כי הפנתרים השחורים מוכיחים שתקווה זו מציאותית. שניים מהם עושים זאת ממש ברגע זה בברלין. זכאים הפנתרים השחורים לתת יד לכך — אם הם מאמינים בכך. אך לי נדמה שהם כלל אינם חולמים על כך.

עליהם לדעת, על כן, שאם ייג ררו לדרך זו, הם יביאו נזק עצום למאבק הצודק של בני עדות הי מזרח בפרט, ולמדינת ישראל בכלל.

מן הצבועים והתנים — אל הי קופים והשועלים.

אני מתכוון לכלנתרים, המנסים להתעטף בעור של פנתרים.

רחמים כלנתר המקורי, שוכה להדביק את שמו לתופעה שלמה, היה סוחר ירו-שלמי עשיר. הוא נבחר לעיריית ירושלים ברשימת מפלגה מסוימת — וכשהגיע ל-מישרה זו, בגד בשולחיו ועשה עסקים פרטיים בשליחות שהופקדה בידיו.

לאחרונה נפוצה תופעה זו ברחבי הארץ, במישורים שונים. כמה מן הכלנתרים היו אשכנזים, אחרים היו ספרדיים-טהורים. יש להיזהר מלהדביק על תופעה מכוערת זו תחית "עדתי".

ברגע הראשון, היתה לבני אהדה ספונטאנית לקבוצת הפנתרים השחורים. השם אינו מקורי, ואפילו מטעה. כמה מן הסיסמאות מופרות. לא לכל דבר הני אמר עליהם אפשר וצריך להסכים.

אולם הרגשתי: הנה דבר איר תנטי. דבר שצמח מתוך בעייה אמיתית, המשתדל למצוא — ולוא גם במערפל — פיתרון לבעייה זו.

שמחתי כאשר ראשי הפנתרים הביעו — הכנסת — את הסכמתם לדברים שאמרת מעל הדוכן על פעולתם. לא אמרתי אותם כדי למצוא חן, או כדי לעשות הון פוליטי. הבעייה שהצמיחה את תופעת הפנתרים מטרידה את מנוחתי מזה זמן רב. אני רואה בה סכנה נוראה — בטווח הארוך — לבריאות החברה הישראלית.

אני סבור כי הפנתרים עשו שרות רב לכולנו, בכך שהכריחו את הציבור הישראלי לתת את דעתו על בעייה זו בעוד מועד.

אני מעלה על דעתי שאולי דוקא בקרב צאת הפנתרים טמון רמז לפתרון היחיד הי אפשרי.

ועל כן —

על כן אני רואה בדאגה את הנסיונות הציוניים הנעשים עתה לנצל את הקבוצה הזאת למען מטרת שונות לגמרי. כל מיני היות — שועלים, קופים, צבועים, תנים — מנסות לרכב על גבו של הפנתר השחור.

ואם יצליחו בכך, יהיה זה חבל מאד.

חיייה הראשונה שהתלבשה על הי פנתרים היא הצבוע הקרוי "מצפן". השבוע נפל לידי גיליון של מצפן, כשעל שערו פנתר שחור גדול ואימתני. כל מי שלקח לידי גיליון זה, מוכרח היה לקבל את הרושם כי מצפן הוא בטאון הפנתרים השחורים.

שטת אנשי מצפן היא שקופה לגמרי, כי היא העתק מדוייק של טקטיקה קומוניסטית מדור-דורות.

טקטיקה זו פועלת כך: אם יש קבוצה חדשה כלשהי, ובראשה אנשים טובים ותמימים, לך והתי לבש עליה. עזור לה, התנדב לי מענה, הפנתר לתוכה, השתלט עליה מבפנים.

אם תצליח, תוכל להפוך את הקבוצה למכשיר עיוור בידך, למה שנקרא בי-סלאנג הקומוניסטי "חזית". בכל "חזית" כזאת עומדים האנשים התמימים בראש, נושאים בתוארי-הכבוד, זוכים בפירסומת — כשמאחוריהם עומדים המושכים בחוטים, הנשארם אלמוניים, הפועלים על פי היראות המפלגה.

אנשי "מצפן" פועלים על פי שיר טח זו כלפי הפנתרים — אם כי בחוסר-כישרון, כי אין להם סבי לנות להישאר בצל. הם שוויצרים,

הפגנה של הפנתרים השחורים בצפון תל-אביב

לקבל לידי את עניין הסעד בעירות הפיתוח.

בקיצור: תימסר-נא לפנתרים עצמם, אחרי שיוכשרו לכך, האחריות הישירה לפתרון הבעיות המועלות על דגם במשרד-הביטחון, במשרד-החינוך, במשרד-העבודה, בעירויות, בכל אחר.

אין להם נסיון, אל דאגה! הם יצמחו במהרה לתוך התפקידים, אם יתנו להם לרכוש נסיון, להתמחות, להוכיח את עצמם. ואז, במקום האפורטופוסים למיניהם, ה-למודים והכסילים, הכנים והמתחסדים, ילמדו צעירים אלה לדאוג בעצמם לשיפור מצב עדותיהם — לא כעסקנים, לא כראשי-המולות.

לא כלנתרים חדשים, אלא כי אנשי-ביצוע בתפקידי-ביצוע.

משפחות מרובות-הילדים המתקיימות על תשלומי-סעד שערורייתיים.

איזו בריחה מיפלצתית!

אילו הייתי אני פנתר שחור, הייתי שואל את כל האדונים הנכבדים האלה: "דחילק, איפה היית עד היום? מדוע לא נכנסת למכונות-הפאר שלך עד כה, כדי לסייר בשכונות שלנו?"

ואולי אילו הייתי חצוף מאד-מאד, הייתי אומר: "יא אחי, אתה חי בחילה של שתי קומות, בצפיפות של נפש אחת לחדר, אולי תכניס לבייתך משפחה של שש נפשות, עד לפתרון בעיית הדיוור?"

אני בטוח שמאותו רגע, לא היה הכלנתר הנכבד מראה את פרצופו באותה שכונה.

אם עשיר מוכן לעזור לנדכאים, להפגין